

Forfatter: Peter Købke, 1841-1923

Titel: Udrag fra BREV TIL: Lange, Louise FRA: Lange, Julius Henrik (1864-08/1864-11)

Citation: Peter Købke, 1841-1923: "Breve fra Julius Lange", i *Breve fra Julius Lange*, Nordiske Forlag, s. 5. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002320804-000-shoot-idm140619158548224.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Julius Lange

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

— — Endnu har den famøse Aspirantskole ved Gud ikke gjort mig megen Skade. Dels er det ikke saa brøsig som i København, og dels hænder det nu saa vidunderligt, at vi hver anden Dag af en eller anden gyldig Grund maa lade Skolen høre op. Jeg faar saaledes dog Gud ske Lov noget bestilt ved den antike Kunst og kunde faa mere bestilt, hvis jeg var en rigtig flink Arbejder og ikke for utaalmodig. Men det skal nok gaa; det smager naturligvis herligt at faa noget rørt op i sine Tankers s. 6 stillestaaende Vande. Aa, de have dog aldrig været saa ganske stillestaaende — og det kan jeg da i Grunden takke dig for. Men én Ting har været mig saa meget paafaldende. Jeg havde troet, at jeg dog tidligere i min Hukommelsesboks havde samlet saa mange Brudstykker af Viden og f. Ex. havde saa mange gode Billeder i den, at min Tanke aldrig skulde komme til at lide Hungersnød, saa længe den havde dette Forraadskammer at tage til. Men dengang jeg kom fra Aspirantskolen i Juni Maaned over til Begimentet i Vendsyssel, havde jeg en underlig Fornemmelse af, at jeg havde forlagt Nøglen til dette Forraadskammer og ikke kunde finde den. Jeg havde Tid nok til at tænke og, om det skulde være, til at skrive et og andet; men det var mig, som om jeg ingen Ting vidste, som om alt stod mig saa underlig fjernt (jeg taler om det, der kun hører Hovedet til). Om det var de mange Geværgreb og den megen Pudning, der var Skyld deri, véd jeg ikke; men vist er det, at jeg under hele min Kampagne aldeles ingen Hjælpekilder havde i min Hukommelse. Det er først, efter at jeg har faaet fat paa en lille Finger af Videnskaben igen, at jeg ligesom begynder at vide det, jeg véd. Herregud! det er jo ikke saa meget, men lidt er det dog til at more og fornøje sig ved. — Det glæder mig, du holder af »Werthers Leiden«, som jeg kalder en fortryllende Bog. Den er ikke tom. Og hvor den er lidenskabelig og dog saa fin, saa fin og saa klog. Det eneste Sted, hvor jeg synes, den er bleven lidt gammel, er, hvor Lotte ikke kan udtrykke sin Begejstring over Tordenvejret paa anden Maade end ved at sige: »Klopstoek!« — hvis jeg husker rigtig. Ogsaa holder jeg ikke af det Ossianske i Slutningen — Ossian keder mig nu skrækkeligt; jeg kan aldrig faa fat paa en Tanke eller et Billede i al denne Taagedans — —